

Despre mine

Niciodată nu am reușit să înțeleg corect lumea, rămânând până astăzi corigentă la această materie, iar de câte ori mi-am creat iluzia că am înțeles-o, am suferit o dezamăgire.

Nu am fost niciodată o luptătoare, mi-a fost întotdeauna frică de înfrângere, neînțelegând că, de fapt, adevărata pierdere constă anume în retragerea mea de pe câmpul de luptă.

Nu sunt o persoană care se hrănește la dejun, prânz și cină cu vise. Pur și simplu, am considerat că milioane de oameni mor în sinea lor tocmai din cauza că nu pot visa, iar eu nu m-am putut concepe niciodată în pielea unui canibal sau criminal de vise.

M-am privit întotdeauna de sus – astfel am simțit mereu nevoia să cresc și să demonstrez că pot fi cineva.

Nu am evitat niciodată criticile – le-am văzut drept un rău necesar, fără de care aș fi patinat deasupra realității. ...Și totuși, am crezut cel mai mult în mine și nu pentru că aș suferi de egolatrie, ci pentru simplul motiv că eram sigură că n-am să mă trădez niciodată.

Am negat întotdeauna existența perfecțiunii, nu tocmai pentru a-mi camufla defectele, ci pentru a nu vedea zilnic atâtea persoane luptând pentru ea, ca și cum în lume nu ar mai fi altceva mai bun de făcut.

Mi-a plăcut mereu să număr secundele – astfel am învățat să zbor odată cu timpul, acesta devenindu-mi treptat prieten.

Am încetat să port eșcurile prin buzu-nare – acest lucru mă făcea practic să fiu mereu conștientă că am greșit și că nu e loc „de mai mult” pentru viitorul meu.

Nu mi-am colorat viața în roz – am considerat că aceasta este un fel de neacceptare a ei. Totodată, o viață numai „în roz” înseamnă pentru mine o viață adusă prin contrabandă de pe insula Dorință.

Nu am crezut niciodată în destin, am rămas fidelă doar celor pe care le-am trăit și nu celor pe care urmează să le trăiesc.

Nu am încercat niciodată să fiu altfel, pentru că aș fi devenit pur și simplu o actriță de mâna a doua și aș fi ajuns la un moment dat să mă urăsc și să plâng de milă că nu am talentul necesar pentru a evolua pe rampele vieții.

Detest oamenii care stau ascunși după măști – ei devin inconștient propriii lor asasini.

Ador viața – ea este unica poliță de valori în care îmi mai pot păstra amintirile.

Pentru mine a uita să zâmbesc este un fel de condamnare la moarte sau o alternativă a uitării de sine.

Neg în continuare existența nenorocului – el există doar în mintea pateticilor autentici.

Nu sunt oameni buni sau răi, ci doar oameni care ținesc diferit pe arcele lumii.

Am fost mereu o econoamă în domeniul prietenilor. Nu sunt zgârcită, pur și simplu i-am dorit puțini, dar „adevărați”.

Mănăstirea Râșca, Suceava

Mi-a plăcut arta. Și, Doamne, câtă artă și cât înțeles sunt ascunse în tabloul tristeții umane pe care încă încerc să-l descifrez.

Mi-a plăcut zăpada. Am văzut în ea un fragment de cer căzut pe acest pământ prea îndoliat, plin de

ură și dispreț, venită să ne lumineze existența la auzul chemării humei.

Am iubit originalitatea mai mult decât pe mine însămi pentru că, de fapt, era – și continuă a fi – unicul tub prin care mai pot respira.

M-am împiedicat de sute de ori și nu o să neg faptul că am plâns ca o lașă, dar azi pot zâmbi iar, pentru că am învățat cea mai esențială lecție: era important să cad, ca mai apoi să învăț a mă ridica deasupra suferințelor mele, triumfătoare și fericită, toate cele întâmplare devenind practică pentru cariera mea de OM.

Am păstrat copilul din mine și îl port în suflet până astăzi, trecând fără pașaport împreună cu el de emisferele lumii și conștientizând că nu cere mult efort păstrarea lui, dar, Doamne, câte beneficii îmi aduce.

Am trăit în mine cu gândul la o revoluție care ar schimba învelișul lumii... Ideea că această revoluție poate deveni realitate mă face să trăiesc mai departe și să lupt cu tot mai multă înverșunare. Nu am văzut niciodată ca adevărul să cauzeze moartea sau o rană. Așa că întotdeauna îl port cu mine ca pe un medicament util oricând și oriunde.

Mi-am purtat sufletul și pe față, și pe dos de frică să nu cad în banalitate sau să nu par săracă spiritual. Nodurile au rămas vizibile, dar au fost

acoperite de bucuria mea de a fi nouă într-o nouă zi.

Am înțeles că nu sunt mai mult decât un fir de praf pe raftul Domnului, și totuși, cine a spus că praful nu visează? Până la urmă el este ultima fază a vieții unui Phoenix modern sau sfârșitul unui alt vis.

Am spionat lumea fără să vreau. Eram doar curioasă să văd câte forme are minciuna și cum se calculează aria fățarniciei umane.

Nu stau pe un pedestal. M-am contopit cu oglinda propriei ființe.

Cu toții suntem un ieri care a murit, un azi care crede că ține speranța în mâini și un mâine incert.

Dacă ar fi să zicem lucrurilor pe față, nu am putut niciodată să adun măcar un pumn de lumină pe care s-o palpez și să zic: *Aceasta este a mea!*

Viața întregă prin simpla sa banalitate a devenit o metaforă care merită a fi auzită.

Fiecare dintre noi are încă un ochi, cel al sufletului, pur și simplu ne e frică să-i atestăm prezența, având gândul că aceasta ar însemna să ne autoproclamăm mutați.

Ar trebui să mărturisesc că am sugrumat odată frica și mi-a plăcut. Senzația mi-a rămas impregnată în amintiri și de atunci pur și simplu mă chinuesc să mă perfecționez în domeniu.

Regula celor șase Nu

- **Nu** poți fi mereu fericit, în schimb poți face oricând pe cineva mai fericit decât este.
- **Nu** plânge, de lacrimile tale s-ar putea împiedica Speranța și astfel nu ar mai ajunge la tine.
- **Nu** lăsa tristețea în sufletul tău - ar putea crede că este bine găzduită și ai risca să rămână acolo.
- **Nu** te încrede în ziua următoare - încearcă să faci din „azi” un „mâine” mai bun.
- **Nu** crede prea mult în vise - ele creează dependență.
- **Nu** uita să iubești - astfel vei fi mereu conștient că în tine se ascunde o inimă.

Mănăstirea Curtea de Argeș